

ваме ъ». За издично сѧ указва при нашето прѣобра-
зование да имаме такова заблужденіе и затрудненіе: е-
дна само от тѣзи не је ли доволна?

Колкото нѣкои от нашитѣ филолози и да казват че
тѣхното запазване било нужно и необходимо за Фило-
логіѣтъ, ние не можем да сѧ сжгласим съ една подобна
и несжобразна съ логикатѣ и природатѣ на произноше-
ніето идеѧ. Нашитѣ прѣдѣди водими от природниѧ си
тогивашен глас сѣ ги изнамерили и поставили въ употре-
бленіе; ние днеска като сме ги изгубили какво поддар-
жаваме? Сѣкатѣ ли на коѧто тѣлото несжществува въ-
ки? Както тѣ по тогивашното си произношеніе сѧ сѣ
принудили да ги поставѣт, тѣй и ние днеска по природа-
тѣ на нашето, можем твърдѣ добрѣ и лесно да ги отхвѣр-
лим. И това је най-доброто и най-умното що можем
да направим — за коѧто потомцитѣ ни, сѣкам, нѣма да
ни обвинѣт. Защото колко едно нѣщо је по просто, тол-
кова то је по-близо при природатѣ, и по лесно за чело-
вѣцитѣ. Този ѧзик је най-прост и лесен който сѧ пише
както сѧ чете, и който сѧ чете както сѧ пише. Нѣкои
от европейскитѣ ѧзици който сѧ сѣ отдалечили от таѧ
точка да ли не сѣ въ показаніе днеска? но, ѣ кѣсно
вѣки за тѣх да изгладѣт онова що сѧ је ошарбило из на-
чало; коги за наз је сега јепохатѣ.

Това що излагаме не је само наше мненіе, нито пѣк
ново; то је мненіе на много души, както знаѣме — и
има началото си от прѣди врѣме. Прѣди дваѣсѧт ѧще
години Г. Иван Добровичъ сѣжнителъ и издатель на е-
дно періодическо списаніе — « Мірозрєніе », показѧ този
пѣтъ, като исхвѣрли голѣминѧтъ от крайищата и употре-
би за и и ѧ само і-то. Той прѣкѣсна своѧт трул съ
това начало. Послѣ нѣколко години Г. Славейков го по-
слѣдва, съ разликѧтъ че той въ мѣсто і-то, употреби и-
то само. Защо Г. Славейков по сетнѣ сѧ разкаѣ въ
своѧето си прѣдприѧтиѧ, не знаѣ. л)

л) Нѣй смы казвали и другѧт нѣщо вкратко защо свѣрѣхмы
отъ този пѣтъ, а може пакѣ и въ друго врѣме да говоримѣ
за това. Тука щѣ забѣлѣжимѣ само че сѣ доста причинѣтъ
който ны направихѣ да сѧ поколебаемѣ въ мнѣніето си отъ да